

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาต่างประเทศเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของคนไทยมากขึ้น ทั้งนี้เพราะประเทศต่างๆทั่วโลกได้มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างกว้างขวาง เพื่อแลกเปลี่ยนด้านความคิดเห็น การค้า การทูต การท่องเที่ยว ตลอดจนเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมและเศรษฐกิจ ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการสื่อสาร ดังนั้นประเทศไทยจึงให้ความสำคัญและตระหนักถึงภาษาต่างประเทศในการเป็นสื่อกลางติดต่อสื่อสารกับต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีพ.ศ. 2558 ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การจัดการศึกษา ภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กและเยาวชนไทยรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอย่างมีสติและรู้เท่าทันสถานการณ์ (กรมอาเซียนศึกษา, 2552 : คำนำ) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ยังระบุถึงความจำเป็นและความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 220)

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในทุกระดับชั้นเรียน อาทิเช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น และในบรรดาภาษาต่างประเทศต่างๆ ภาษาเกาหลีนับว่าเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมและน่าศึกษา เพราะประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศที่มีการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีอย่างมีศักยภาพ ผู้คนทั่วโลกต่างให้ความสนใจกับความสำเร็จ รวมไปถึงการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น และประเทศไทยก็ได้ให้ความสนใจด้านภาษาและเกาหลีศึกษามาช้านานเช่นกันโดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีเปิดสอนวิชาภาษาเกาหลีเป็นแห่งแรกในปี พ.ศ.2529 ต่อมามหาวิทยาลัยทั้งในกรุงเทพฯและตามภูมิภาคต่างๆได้เริ่มทยอยเปิดสอนเป็นวิชาเอก วิชาเลือกเสรี ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเปิดสอนเพิ่มขึ้นอีกหลายสถาบัน และในขณะเดียวกันโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาหลายแห่งก็ได้เปิดสอนภาษาเกาหลีเช่นกัน (ดำรงค์ ฐานดี, 2555 : 2 - 4) ซึ่งสอดคล้องกับปริศวรร ยืนเสน (ม.ป.ป. : ออนไลน์) ที่กล่าวว่า ภาษาเกาหลีกำลังได้รับความนิยมจากสังคมไทยเป็นอย่างมาก โดยราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดโครงการจัดทำนโยบายภาษาต่างประเทศ และจัดให้ภาษาเกาหลีเป็นหนึ่งในกลุ่มภาษาเศรษฐกิจเช่นเดียวกับภาษาจีน ญี่ปุ่น และรัสเซีย นอกจากนี้ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลียังเป็น

อีกประเทศหนึ่งที่อยู่ในอาเซียนบวกสาม เป็นผลให้ความต้องการเรียนภาษาเกาหลีเพิ่มมากขึ้น ด้วย

การจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีของประเทศไทย เน้นส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนมีความสามารถทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อันประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ คือมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาสื่อความหมายได้ถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม สามารถใช้ภาษาเกาหลีเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่างๆ ได้ ส่งผลให้สามารถเข้าใจ ความคิด วัฒนธรรม รวมถึงความเป็นอยู่ ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ๆ ของชนชาติเกาหลีได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันมีการสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้การเรียนภาษาเกาหลีนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเริ่มสร้างพื้นฐานตั้งแต่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สัมผัสกับวัฒนธรรมต่างๆ ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้มากขึ้น (ปริศวรร ยันเสน, 2554 : ออนไลน์) อีกทั้งยังเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาเกาหลี มีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สามารถใช้ทักษะด้านต่างๆ เพื่อการสื่อสารได้

สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2553 ที่ผ่านมายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาเกาหลีในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเกิดจากปัญหาหลายสาเหตุ ได้แก่ ปัญหาจากหลักสูตร ถึงแม้หลักสูตรจะมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ทักษะ แต่ในสภาพความเป็นจริงยังเป็นเพียงแค่การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เน้นความสำคัญของคำศัพท์ โครงสร้างและไวยากรณ์ต่างๆ เท่านั้น ปัญหาจากตัวนักเรียนที่ไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาเกาหลี เพราะไม่มีความจำเป็นในการใช้ภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวัน ทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน และปัญหาจากครูผู้สอนที่ขาดเทคนิคในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่ต่อเนื่องและไม่กระตุ้นการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554)

โรงเรียนพิชัย จังหวัดอุดรธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 39 เป็นอีกโรงเรียนหนึ่งที่เปิดสอนรายวิชาภาษาเกาหลีตั้งแต่ปี พ.ศ.2556 โดยเปิดสอนเป็นรายวิชาเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ได้ประสบปัญหาในด้านการจัดการเรียนการสอนเช่นกัน คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาภาษาเกาหลีปีการศึกษา 2556 มีนักเรียนร้อยละ 60.7 ปีการศึกษา 2557 มีนักเรียนร้อยละ 59.2 และปีการศึกษา 2558 มีนักเรียนร้อยละ 61.3 ที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง(โรงเรียนพิชัย, 2556-2558) และปัญหาจากครูผู้สอนที่ยังขาดความรู้ความสามารถในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี โดยส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ยึดครูเป็นศูนย์กลาง และไม่เน้นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเน้นเพียงความรู้เกี่ยวกับสระ

พยัญชนะ และคำศัพท์พื้นฐานเพียงเท่านั้น จึงทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสารของนักเรียนยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร (ชไมพร ศักดิ์ศิริ, 2557)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงศึกษาแนวทางการสอนภาษาที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางจะต้องประกอบไปด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตลอดจนทักษะในด้านการให้เหตุผล ครูผู้สอนจะต้องจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีกิจกรรมที่เกี่ยวกับกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการปฏิสัมพันธ์ (Candlin, 1987 : 7 ; Taylor, 1983 : 69-87 อ้างถึงใน โสพล จันทรฤทธิ์, 2553 : 3) นอกจากนี้ กิ่งแก้ว รัชอินทร์ (2553 : ออนไลน์) ยังกล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ควรเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เทคนิคอย่างหลากหลาย มาบูรณาการให้เหมาะสมกับบริบทของนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญตระหนักในการใช้เทคนิคการสอนเพื่อตอบสนองความต้องการใช้ภาษาในสังคมปัจจุบัน

จากการศึกษาแนวทางการสอนภาษาผู้วิจัย พบว่า แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีการพัฒนาวิธีการสอนมากมายหลายวิธีด้วยกัน เช่น วิธีสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีสอนแบบตรง วิธีสอนแบบฟัง-พูด วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นต้น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันส่วนใหญ่จะยึดวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นวิธีสอนภาษาที่เน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมๆกัน (บัญชา อึ้งสกุล, 2549 : 53) และเป็นแนวการสอนที่เน้นความสำคัญของตัวนักเรียนให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มีการพัฒนาทักษะในทุกๆ ด้านและจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 220-221)

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการมุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม เน้นการจัดกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติจริงโดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้มากที่สุด (เฉลิม ทองนวล, 2554 : 1-3) นอกจากนี้รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549 : 31-41) ยังได้กล่าวถึงวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการสอนที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างแท้จริง โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเน้นกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ความคิด สติปัญญา กล้าแสดงความคิดและทัศนคติของตนเอง มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนร่วมชั้น มีผลทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชมาศ พิภักดิ์ (2555) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อ

ส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมตาม แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับพันทิวา ลาคำ (2555) ที่ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษา เกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ในระดับใดและศึกษาเจตคติต่อการ เรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนว่าเป็นอย่างไร ซึ่งประโยชน์ของการวิจัยคือ กลุ่ม ตัวอย่างจะได้รับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นและผลที่ได้จะเป็น แนวทางสำหรับครูผู้สอนในการนำวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปใช้ในการ จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของนักเรียนให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นทั้งในระดับชั้นอื่นๆ รวมถึงภาษาต่างประเทศอื่นๆด้วย

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนพิชัย อำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 5 ห้อง 176 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนพิชัย อำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 1 ห้อง 33 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้น

2. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. 자기 소개 การทักทาย การแนะนำตัวเองและการกล่าวลา (ซา-ก็ โซ-แก)
2. 나라 การเรียกชื่อประเทศและการบอกสัญชาติ (นา-ลา)
3. 물건 การเรียกชื่อสิ่งของในห้องเรียนและการบ่งชี้สิ่งของ (มุล-กอน)
4. 시간 การบอกเวลา (ซี-กัน)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 คาบ รวม 12 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้น หมายถึง การที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเกาหลีในการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ในการสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้อย่างเข้าใจและใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหน้าที่และเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งในงานวิจัยหมายถึง การทักทาย การแนะนำตนเองและการกล่าวลา การเรียกชื่อประเทศและการบอกสัญชาติ การเรียกชื่อสิ่งของในห้องเรียนและการบ่งชี้สิ่งของ และการบอกเวลา ซึ่งประกอบด้วย

ความสามารถในการฟัง หมายถึง ความสามารถในการฟังข้อความสั้นๆ ที่มี

ความยาวไม่เกิน 5 ประโยค การฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการทักทาย การแนะนำตนเองและการกล่าวลา การเรียกชื่อประเทศและการบอกสัญชาติ การเรียกชื่อสิ่งของในห้องเรียนและการบ่งชี้สิ่งของ และการบอกเวลาแล้วสามารถตอบคำถามจากข้อความสั้นๆ หรือบทสนทนาที่ฟังได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ

ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดสนทนาได้ตอบเกี่ยวกับการทักทาย การแนะนำตนเองและการกล่าวลา การเรียกชื่อประเทศและการบอกสัญชาติ การเรียกชื่อสิ่งของในห้องเรียนและการบ่งชี้สิ่งของ และการบอกเวลา โดยใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค ที่ถูกต้องตามหลักและใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับสถานการณ์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบภาคปฏิบัติในลักษณะของการสนทนาได้ตอบกับ คู่สนทนาของตนเองในหัวข้อที่ครูผู้สอนกำหนดจำนวน 1 เรื่องและการสนทนา ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียนจำนวน 5 ข้อ

ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านประโยคหรือข้อความสั้นๆ ความยาวไม่เกิน 5 ประโยค เกี่ยวกับการทักทาย การแนะนำตนเองและการกล่าวลา การเรียกชื่อประเทศและการบอกสัญชาติ การเรียกชื่อสิ่งของในห้องเรียนและการบ่งชี้สิ่งของ และการบอกเวลา เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ และทดสอบการอ่านออกเสียงในรูปแบบของความเข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ

ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำ ข้อความสั้นๆ หรือประโยคเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับการทักทาย การแนะนำตนเองและการกล่าวลา การเรียกชื่อประเทศและการบอกสัญชาติ การเรียกชื่อสิ่งของในห้องเรียนและการบ่งชี้สิ่งของ และการบอกเวลา โดยใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบปรนัยชนิดเติมคำตอบให้สมบูรณ์ จำนวน 15 ข้อ

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นที่เน้นให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษาที่เน้นหน้าที่มากกว่ากฎเกณฑ์ของภาษา และสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการบอกรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องที่จะสอนและพูดคุยกับนักเรียนโดยสอดแทรกเนื้อหาที่จะสอนเข้าไปในบทสนทนา

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา จะเป็นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษา รวมทั้งวิธีการใช้ ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะโดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ให้นักเรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ขั้นนี้นักเรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด โดยลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป ขั้นนี้ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำศัพท์และรูปแบบของประโยคที่ได้เรียนไปทั้งหมด

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นและแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนในทางบวกหรือทางลบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

ด้านความรู้ ได้แก่ เนื้อหา โครงสร้าง ความสำคัญและประโยชน์ของวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น

ด้านความรู้สึก ได้แก่ ความชอบ ความสนใจ ความพอใจและความสนุกในการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น

ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน เตรียมอุปกรณ์การเรียน ความตั้งใจเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทบทวนบทเรียนและค้นคว้าเพิ่มเติมในการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนได้รับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นโดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนภาษาเกาหลีในการนำเทคนิคการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน
3. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับชั้นอื่นๆ รวมถึงภาษาต่างประเทศอื่นๆ